

17. navadna nedelja

Pirniče, 29. julij 2018

»Božji kruh«

Dragi bratje in sestre!

Z današnjo nedeljo (soboto) začenjamo kar nekakšno vrsto nedelj, v katerih bo božja beseda na nek način povezana s pojmom kruha. Danes smo že v prvem berilu videli, kako je Bog, po posredovanju preroka Elizeja, pomnožil kruh za množico ljudi. Prav tako tudi v evangelijskem odlomku vidimo Jezusa, kako z borimi petimi hlebi in dvema ribama nasiti množico in kako po obedu ostane mnogo več ostankov, kot pa je bilo tega, kar so Jezusu prinesli njegovi učenci. Seveda lahko te čudeže konec koncev razumemo tudi dobesedno, vendar je simbolično sporočilo dogodkov mnogo pomembnejše. O čem nam torej govori pripoved o Jezusovi pomnožitvi kruha?

Sporočilo prebranega odlomka bi lahko v nekaj besed strnili takole: Če živimo tako, da je Jezus navzoč med nami, bo dobrin, ki jih potrebujemo za življenje, za vse dovolj. No, in kdaj živimo tako, da je Jezus navzoč med nami? Takrat, bratje in sestre, ko živimo v ljubezni. »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi«. Jezus sam je med nami, ko živimo v ljubezni. In če res živimo v ljubezni, med nami ubogih ni več. Četudi imamo skupaj le malo dobrin, bo, če jih bomo razdelili v ljubezni in pravično, za vse dovolj.

V letošnjem letu se je pri nas ta zakonitost pokazala na čisto konkreten način: vsi se še spominjate neurja s točo, ki je dobesedno prerešetalo belokranjske strehe. Čeprav je država prizadetim dejansko namenila določena sredstva, ki se prav v te namene zbirajo v državnem proračunu in so pravzaprav sredstva, ki jih v ta namen, ne prostovoljno, prispevamo vsi, je bil velik delež sredstev za obnovo zbran s prostovoljnimi darovi dobrih ljudi. Tudi mi smo preko župnijske Karitas prispevali svoj del. Čeprav za obnovo domov ljudje seveda potrebujejo predvsem denarna sredstva, pri zbiranju pomoči nikakor ni nepomemben nek drug vidik, ki se je pokazal ob tem: zavest, da v nesreči nisi sam; zavest, da nekomu nekaj pomeniš, da nisi le prazna številka, ki jo ljudje slišijo pri večernem dnevniku in hip za tem nanjo pozabijo. S svojo nesebično pomočjo smo to jasno pokazali. Z drugimi besedami: darovali smo svojih pet hlebov in dve ribi, da Gospod lahko z njimi naredi čudež.

Izvir revščine, bratje in sestre, ni v tem, da bi preslabo ali premalo delali. Ni problem v tem, da bi bilo dobrin za vse premalo; ne. Problem je v tem, da niso pravično razdeljene. V naši družbi se je kot bolezen razpasel vzorec, da le posedovanje dobrin, premoženje, prinaša smisel življenju.

Družba v kateri živimo je na vrh lestvice postavila povsem napačne vrednote. Namesto: »to kar sem«, je zdaj za vrednoto postavljeno »to, kar imam«. Na bližnjega vse prepogosto gledam le skozi prizmo vprašanja: »Kako mi lahko koristi?« To, bratje in sestre, je izvir revščine.

Jezus pa ponuja rešitev; imenuje se ljubezen. V svetopisemskem jeziku to pomeni ljubeče razdajanje bližnjemu in solidarnost. Namesto, da razmišljamo o tem, kaj lahko dobimo od drugega, začnimo razmišljati o tem, kaj mu lahko damo, s čim ga lahko nasitimo, s čim mu lahko pomagamo. In če bomo vsi mi v svoji revščini ponudili svojih pet hlebov in dve ribi - kdo morda manj, drugi spet več - takrat bo za vse dovolj.

Jezus v svojem oznanjevanju pogosto govori o »Božjem kraljestvu«. Predragi: Božje kraljestvo ni nič drugega kot to, o čemer smo zdaj razmišljali. Božje kraljestvo se začne tam, kjer ljubezen premaga sebičnost. Revščina, ki danes grozi svetu zato ne izvira iz pomanjkanja dobrin temveč iz pomanjkanja ljubezni, iz pomanjkanja solidarnosti. Rešitev, ki nam jo ponuja Jezus ni v konsolidaciji bank in vedno večji potrošnji, temveč v ljubezni. Amen.